1

ஜெபம்

தேவன்

நான் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை ... நான் தேவனை விசுவாசிக்கின்றேன்; ஆகையால் நான் ஜெபிக்கின்றேன். இந்த எளிய சத்தியமானது, ஜெபத்தை நாம் தவறாகப் பயன்படுத்துவதை விவரிக்கிறது. நாம், (1) தேவனைப் புரிந்துகொள்ளவும், (2) விசுவாசத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் தவறுகின்றோம். ஜெபம் என்பது நாம் தேவனைச் சார்ந்திருத் தலாகவும் நமது விசுவாசத்தின் குரலாகவும் இருக்கிறது. தேவனைப் பற்றிய நமது அறிவானது தேவனுடன் நாம் பேசும் நடைமுறையைத் தீர்மானிக் கிறது. எளிமையாய்க் கூறுவதென்றால், தேவனே இங்கு விஷயமாக உள்ளார்! இராஜரீகமான, புலன் கடந்த, பரிசுத்தமான, எல்லையற்ற, நித்திய மான, சர்வ வல்லமையுள்ள, எல்லாம் அறிந்த, நீதியுள்ள, இரக்கம்மிகுந்த தேவன். படைத்து, காத்து, நியாயந்தீர்க்கின்ற தேவன்! ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோரின் வேதாகமரீதியான தேவன்! யெகோவா தேவன்! ஜெபத்தைப் பற்றிய எந்த ஒரு படிப்பும், தேவனுடனான அறிவு உறவைக் கொண்டுதான் தொடங்குகிறது. நாம் தேவனை நாடி, தேவனை அறிந்து, தேவனை நம்பி, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இவையின்றி, ஜெபம் என்பது ஒன்றுமற்றதாகவே உள்ளது. தேவனைப் பற்றிய பயபக்தியே ஆழ்ந்தறிவுள்ள ஜெபமாக உள்ளது.

ஆகையால், தேவன் மீது கவனத்தைக் குவியுங்கள். நாம் தேவனை காண்கிறோம். பின்பு ஆராதனை செய்கின்றோம். நாம் ஆராதனை செய்து அதன் பின்பு தேவனைக் காணுதல் என்பது இல்லை. தேவனுக்கு முன்பாக வந்தபோது, சீனாய் மலையில் மோசே நடுங்கினார். தானியேல் மயக்கமுற்றார், அப்போஸ்தலரான யோவான் செத்தவர் போலானார். அவர்கள் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய இராஜரீகத்தை எதிர்கொண்டார்கள்! ஜெபம் என்பது தேவனால், தேவன் மீது நாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தால் விளக்கப்படுகிறது. நமது ஜெபங்கள் தேவனுக்கு நமது பதில்செயலாக உள்ளன. இதுவே ஜெபத்தின் தொடக்கமாக உள்ளது. நான் வரையறைக்கு உட்பட்டவனாக, பலவீனனாக, அறியாமையுள்ளவனாக, பாவம் நிறைந்தவனாக, இழந்துபோகப்பட்டவனாக, ஆக்கினைக்கு உட்பட்ட வனாக இருக்கின்றேன். வீழ்ந்து போன மனிதனுக்கு, இராஜரீகம் வாய்ந்த ஒரு தேவன் தேவைப்படுகின்றார்! அவன் ஒருவரைக் கொண்டிருக் கின்றான்! இழந்துபோகப்பட்ட மனிதனுக்கு ஒரு இரட்சகர் தேவைப் படுகின்றார்! அவன் ஒருவரைக் கொண்டிருக்கின்றான்! (புறம்பான/ குறிக்கோள் வகையான) புலன் கடந்த தேவன், முற்றான சத்தியத்தின் அஸ்தி

பாரமாக இருக்கின்றார். அதிகாரத்துவம் வாய்ந்த இப்படிப்பட்ட தேவன் இல்லாது, ஒழுக்கங்களும் ஒழுக்க நெறிகளும் இருக்க முடியாது. நித்திய தேவன் நித்திய சத்தியங்களை வெளிப்படுத்துகின்றார். வீழ்ந்து போன மனிதன் தேவனை அறிய வேண்டும் - அவன் தேவனை உணருதல் தேவை யில்லை. இன்றைய நாட்களில் மக்களிடத்தில், சிந்தனைகள் என்பவை "வெளியானவையாகவும்" உணர்வுகள் என்பவை "உள்ளானவையாகவும்" இருக்கின்றன. வேத வசனங்களில் எவ்விடத்திலும் யாரேனும் ஒருவராவது "தேவனை உணர்ந்ததாக" நாம் காண்பதில்லை.

அதிகாரமுடைமையின் "புலன் கடந்த தேவனை" மக்கள் புறக்கணிக் கின்றார்கள். அவர்கள் புலனாகக் கூடிய வகையில் உள்ள, பொருளுணர் வின் மீது கவனம் செலுத்துகின்றார்கள். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவ தென்றால், வேத வசனத்தின் இராஜரீகமான தேவன், "நமது கற்பனை விருப்பத்தின் கடவுளாக" குறைப்பட்டு இருக்கின்றார். தேவனைப் போல் இருக்கும்படி நம்மை உயர்த்திக் கொள்வதை விட்டு, நம்மைப் போல் இருக்கும்படி தேவனைக் குறைத்து விடுகின்றோம். இது, ''தேவனே கவனியும், உமது அடியான் பேசுகிறேன்" என்பதாக உள்ளதா? அல்லது "தேவனே பேசும், உமது அடியான் கவனிக்கிறேன்" என்பதாக உள்ளதா? நீங்கள் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பீர்கள்? "தேவன் என் உடன் விமான ஓட்டியாக இருக்கின்றார்" என்று நீங்கள் கூறுவீர்கள் என்றால், நீங்கள் இருக்கைகளை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது! தேவனுடைய பிரசன்னத்தை உணர்ந்திருப்பதாக உரிமைகோருகிற நம்மில் பெரும் பான்மையோர் அவரது குரலைக் கவனிக்க மறுத்தல் என்பது பரிதாபகர மானதாக உள்ளது. வேதாகமம் முழுவதிலும், "கவனித்துக் கேள்!" என்பதே விழுந்து போன மனிதனுக்கு ஒரே ஒரு ஆலோசனைத் துணுக்காக உள்ளது. கவனித்து, விசுவாசித்து, கீழ்ப்படிந்து, வாழ்வதற்காக, தேவனுக்கு முன்பாக மனிதன் தன்னையே தாழ்த்த வேண்டும்.

ஜெபத்தைப் பற்றி எச்சரிக்கையாய் இருங்கள்! ஜெபத்தை பயபக்தி யுடன் கையாளுங்கள்! தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்குள் அவசரப்பட்டு ஓடாதீர்கள். தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொள்ளாதீர்கள். தேவன் "ஜீவனுள்ள அக்கினியாக" இருப்பதனால் ஜெபம் பயபக்தியுள்ளதாக இருக்கிறது. ''தேவனுக்கு அஞ்சுங்கள்!'' நீங்கள் முழங்காற்படியிடுங்கள் ... முகம் குப்புற விழுங்கள் ... பயந்து நடுங்குங்கள் ... அமைதியினால் நினைவிழந்து நன்றியுணர்வினால் மூழ்கடிக்கப்படுங்கள் ... சரணடையுங்கள் ... துறந்து விடுங்கள் ... உறுதிப்பாடு கொள்ளுங்கள் ... அகம் மகிழுங்கள் ... தேவனைத் துதியுங்கள்! குறைக்கப்பட்ட தேவன் சுயநலமான ஜெபத்தை விளையச் செய்கின்றார். தேவன் ... மாற்றப்பட முடியாத தேவன்! இங்குதான் ஜெபம் தொடங்கி, தொடர்ந்து, முடிகிறது. இயேசு ''உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக'' என்று மட்டுமே ஜெபித்தார். நாம், "உம்முடைய சித்தம் மாற்றப்படுவதாக" என்று ஜெபிக்கக் கூடாது.

ஆகையால், ஜெபம் என்பது ஒரு தொழில்நுட்பச் செயல் அல்ல; இது ஒரு உறவாக உள்ளது. மனிதன் தன்னைப் படைத்தவருக்கு முன்பாகத்

தன்னையே தாழ்த்துகின்றான். ஜெபத்தில் மனிதன் தன் பணிக்கு வந்துள்ளதை அறிக்கையிடுகின்றான். அவன், "என்னுடைய சித்தத்தின் படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக் கடவது"; "தேவனே நீர் எனக்குத் தேவை, தேவனே உம்மை நான் விரும்புகின்றேன்!" என்று கூறுகின்றான். சார்ந்திருத்தல் என்பதே ஆவிக்குரிய தன்மையின் சாரம்சமாக உள்ளது. தேவனை அறிதல் என்பது, நமது சிந்தனை, வாழ்வு, நாம் பிறரை நடத்தும் விதம் ஆகியவற்றை மாற்றுகிறது. தேவன் தேவையாய் உள்ள மக்கள் ஜெபிக்கின்றார்கள்! மக்கள் தாங்கள் ஆராதிக்கிற தேவனைப் போன்றவர்களாகவே ஆகின்றார்கள். ஜெபத்தைப் பற்றிய படிப்பானது தேவனைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவுள்ள ஒரு படிப்பாக உள்ளது.

‘‘ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குப் போதியும்’’

லூக்கா 11:1-13

“அவர் ஒரு இடத்தில் ஜெபம்பண்ணி முடித்தபின்பு, அவருடைய சீஷரில் ஒருவன் அவரை நோக்கி: ‘ஆண்டவரே, யோவான் தன் சீஷருக்கு ஜெபம் பண்ணப் போதித்ததுபோல, நீரும் எங்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும்’ என்றான்” (லூக்கா 11:1).

‘‘ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குப் போதியும்.’’ … ‘‘ஜெபம் பண்ண எனக்குப் போதியும்.” நன்கு அறியப்பட்ட வேத வசனப் பகுதிகள் அதிக நெருக்கமாக வாசிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது; நன்கு அறியப் படாத வேத வசனப் பகுதிகள் வாசிக்கப்பட வேண்டும். இயேசு அதிகாரத் துடன் போதித்ததை சீஷர்கள் கேட்டிருந்தார்கள்; அவர் மாபெரும் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியதை அவர்கள் கவனித்திருந்தார்கள்; அவரது வல்லமையைக் குறித்து அவர்கள் பயபக்தியடைந்திருந்தார்கள் … ஆயினு ம், அவர்கள் ஏகோபித்த வகையில் அவரிடத்தில், ‘‘ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குப் போதியும்” என்று எளிமையாக வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். பயபக்தி என்பது ஜெபத்தின் மையப்பகுதியாக இருக்கிற காரணத்தினால் ஜெபம் ஒரு உள்ளுணர்வாக இருக்கிறது. நாம் வீட்டு நினைவினால் வியாதிப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம்; ஜெபம் மட்டுமே இந்த வீட்டு நினைவு வியாதியைக் குணமாக்க முடியும். ஜெபம் என்பது ஒரு பெரிய அனு பவத்திற்கான ஒரு சிறு வார்த்தையாக உள்ளது. நமது வசனப்பகுதியான லூக்கா 11:1-13, ஜெபத்தின் மீது இந்த உலகில் உள்ள ஒரு மாபெரும் தனித்த ஆய்வாகும். ஜெபம் பற்றி சீஷர்களின் ஜெபத்தை இயேசு கேட்டார்! ஜெபத்தைப் பற்றிய ஒவ்வொரு இன்றியமையாத கொள்கையும் இவ்வசனப் பகுதியில் போதிக்கப்பட்டுள்ளது.

“எது மிகப் பெரிய ஆராய்ச்சியாக உள்ளது?” என்று ஒரு அறிவியல் அறிஞரிடம் கேட்கப்பட்டபோது, அவர் “ஜெபத்தைப் பற்றிக் கண்டறிதல் என்பதுதான்” என்று பதில் அளித்தார். சபை உறுப்பினர்கள் பிரசங்கத்தைக் கேட்பதற்காகவே ஆராதனைகளுக்கு வருகின்றார்கள் என்று பிரசங்கியார் கள் வழக்கமாக நினைக்கின்றார்கள். அவர்கள் [உறுப்பினர்கள்] அடிப்படை யில் இதற்காக வருவதில்லை! அவர்கள் ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொள்வதற் காகவே வருகின்றார்கள். ஜெபித்தல் என்றால், ஆவிக்குரிய வகையில் சுவாசித்தல் என்றாகிறது. ஜெபம் என்பது இயல்பானதாக இருக்கலாம்,

ஆனால் அது மிகவும் கடினமானதாக உள்ளது. “நான் ஒரு ஜெபமாக இருக்கின்றேன். தேவனே என்னை வாசியும்.” “மதத்தில் நீங்கள் மிகவும் விரும்பிச் செய்வது என்ன?” என்று நீங்கள் கேட்டால், “ஜெபம்” என்பதே உலகளாவிய பதிலாக இருக்கும். “மதத்தில் நமது மாபெரும் தோல்வியாக உள்ளது எது?” என்று நீங்கள் கேட்டால், “ஜெபம்” என்பதே அதற்கு[ம்] ஒரு எளிய பதிலாக இருக்கும்.

நாம், யோவான் ஸ்நானனைப் பற்றி, “நரக அக்கினி மற்றும் கந்த கத்தின்” விந்தையான பிரசங்கியார் என்பதாகவே வழக்கமாக நினைக் கின்றோம். சீஷர்களோ, அவரை ஒரு ஜெபமனிதர் என்றும் ஜெபிக்க போதித்தவர் என்றும் அறிந்திருந்தார்கள். நவீன மனிதன் விடுதலை இறையியலில் (சுயாதீனம்) ஈடுபட்டுள்ளான். எகிப்திய அடிமைத்தனத்தில் இருந்த எபிரெயர்கள், தாங்களும் இவ்வாறு இருந்ததாகவே நினைத்தார் கள்! அவர்கள், “எங்களை விடுவியும்” என்று கதறினார்கள், தேவன் அதைச் செய்தார். அவர்கள் ஒரு பயணத்தில் இருந்தார்கள். அவர்கள் விடுதலையா கியிருந்தும், தாகத்தினால் தவித்திருந்தார்கள்! சுதந்திரம் மட்டும் கொண்டுள்ள மனிதன் ஒரு அருவருக்கத்தக்க இராட்சதனைப் போன்ற வனாக இருக்கின்றான். மனிதன் தாகமாய் இருக்கின்றான்! கடந்துபோன நூற்றாண்டுகளில், அகுஸ்தீன்[1] என்பவர், “எங்கள் ஆத்துமாக்கள் உம்மில் இளைப்பாறுகிற வரைக்கும் அவைகள் இளைப்பாறுதல் அடைவது இல்லை” என்று உற்றுநோக்கியுள்ளார். மனித குலமானது தேவனுக்காகத் தாகமாய் இருக்கிறது! ஜெபம் என்பது நாம் தேவனுடன் உறவுபடுவதற்கான அடிப்படை வழியாக உள்ளது. அப்போஸ்தலர்களால் அற்புதங்கள் நிகழ்த்த முடிந்தது. இது உணர்வெழுச்சி ஊட்டக்கூடியதாக இருந்தது! கீழே ஆழத்திலோ, அவர்கள் ஜெபிக்கமட்டுமே விரும்பினார்கள். மதத்தில், ஜெபத்தின் இடத்தை வேறு எதுவும் எடுத்துக் கொள்ள இயலாது. மதத்தின் போராட்டம் என்பது நேர்ப்பொருளில் ஜெபத்தின் மீது போராட்ட மாகவே உள்ளது. “ஜெபம் பண்ண எனக்குக் கற்றுத்தாரும்; நீரே எனக்குள் ஜெபியும்.”

ஜெபம் என்பது விசுவாசமாக உள்ளது

ஜெபம் என்பது இடர்ப்பாடுமிக்கதாக உள்ளது, ஏனென்றால் ஜெபம், தேவனுடனான நமது உறவை, நமது உண்மையான விசுவாசத்தை, மற்றும் நமது வாழ்வையே செயல்விளக்கப்படுத்துகிறது. இதனால்தான், ஜெபத்தைப் பற்றி ஆழ்ந்தறிவுடன் சிந்தித்தல் என்பது பயமூட்டுவதாக உள்ளது! ஜெபத்தை ஒரு மந்திரவாதமாகக் குறைத்தல் என்பது, தேவனு டனான நமது உறவை ஒரு விக்கிரகாரதானையாக வெளிப்படுத்துகிறது. தொலைக்காட்சிப் பிரசங்கியார்கள், “இதைப் பெயரிடுங்கள், உரிமை கோருங்கள்; இதைப் பிதற்றுங்கள், பற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்று அறிவிக் கின்றார்கள். இது நமது பேராசையை, தேவனை நாம் நமது சுயநலத் திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதை வெளிப்படுத்துகிறது. ஜெபம் என்பது பயமுறுத்துகிறது! நாம் ஒரு சிறிது மட்டும் ஜெபித்தாலோ அல்லது ஜெபிக்கா

மல் இருந்தாலோ, நாம் தேவன் மீது நம்பிக்கை வைப்பதில்லை என்றாகிறது. நாம் ஜெபத்தில் ஏமாற்றம் அடைந்தால், தேவன் நமக்குப் பதில் கூறுவது போன்று, நம்மையே நாம் நமது சொந்த தெய்வங்களாக ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகின்றோம். நாம் ஒரு ஏமாற்றத்தை ஆராதிக்க முடியாது என்பது தெளிவு. ஏனென்றால் தேவன் தேவனாகவே இருக்கின்றார், அவர் மீது நம்பிக்கை வைக்கப்பட முடியும். சீஷர்கள் தங்கள் சுயநலமான விருப்பத் திற்காக,"ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குப் போதியும்" என்று கேட்கவில்லை. இயேசு "தேவனுடன் சரியான உறவுமுறையில் இருந்தார்" என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். இயேசு பரலோக பிதாவுடன் ஒரு நெருக்கமான/உள்ளார்ந்த உறவுகொண்டிருந்தார் என்று அவர்கள் அறிந்தார்கள். அவர் கொண்டிருந்ததின் மீது அவர்கள் தாகமாயிருந்தார்கள்! அவர்கள் ஒரு தொழில்நுட்பம் அல்லது ஒரு சூத்திரம் தங்களுக்குத்தேவை என்று எதிர்பார்க்கவில்லை; அவரது மனம் கவரும் வார்த்தைகளினால் அவர்கள் ஈர்க்கப்பட்டு இதைக் கேட்கவில்லை. உண்மையான ஜெபத்தைக் கண்டபோது அவர்கள் அதை உய்த்து உணர்ந்து கொண்டார்கள்! இது, "கறைபடிந்த கண்ணாடியை உற்றுநோக்குதலாகவோ" அல்லது "பரிசுத்த ஊளையிடுதலாகவோ" இருந்தது இல்லை. ஜெபம் என்பது, மனிதன் தன்னை சர்வ வல்ல தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் தாழ்மையாயிருக்கும்படி அனுமதித்தல் என்பதாக உள்ளது! ஜெபம் என்பது தேவனுடன் பேசுதல் என்பதை விட அதிகமானதாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது தேவன் பேசுதலைக் கவனித்தல் என்பதைவிட அதிகமானதாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது தேவனுடன் இருத்தல் என்பதாக உள்ளது!

சீஷர்கள், "ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குப் போதியும்" என்று கேட்டார்களே தவிர, அவர்கள் "எப்படி ஜெபம் பண்ணுவதென்று எங்களுக்கு போதியும்" என்று கேட்கவில்லை. இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் இடர்ப் பாடுமிக்க வேறுபாடு உள்ளது. நாம் ஜெபத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம்; ஜெபம் என்பது பற்றிப் பல இலட்சக்கணக்கான புத்தகங்களும் ஒலிநாடாக் களும் உள்ளன; நாம் ஜெபம் பற்றிய தியானங்களுக்குச் செல்லுகின்றோம். இவை நம்மை நம்பிக்கை இழக்கச் செய்துள்ளன. ஏன்? ஏனென்றால் இவை ஒரு சூத்திரத்தை நோக்கி, ஒரு தந்திரவேலையை நோக்கிப் பின்திருப்பு கின்றன. நீங்கள் ஜெபிப்பதால் மட்டுமே ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொள்ள முடியும்! ஜெபித்தலை விரும்புவதாக உணரும்போது மட்டுமே ஜெபிக் கின்ற ஒரு நபர், அதிகமாய் ஜெபிக்க மாட்டார். "நீங்கள் ஜெபித்த பின்பு, ஜெபித்தலை விட அதிகமானவற்றைச் செய்ய இயலும், ஆனால் நீங்கள் ஜெபிக்கின்ற வரையிலும் ஜெபிப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றைச் செய்ய இயலாது" என்பது உண்மையானதாக உள்ளது. முதலாவது ஜெபியுங்கள்! நாம் வாழ்வதற்காக ஜெபிக்கின்றோம்! ஜெபமே வாழ்வாக உள்ளது! ஜெபமே மதத்தின் மையமாக உள்ளது. "விசுவாசிக்கிறேன் ஆண்டவரே, என் அவிசுவாசம் நீங்கும்படி உதவி செய்யும்" என்பது (மாற். 9:24) ஜெபத்தின் கொடுமுடியாக உள்ளது. "... தேவனே! பாவியாகிய என் மேல் கிருபையாயிரும்" (லூக். 18:13) என்பது ஜெபமாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது அறிக்கையிடுதலாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது ஒப்புவித்தலாக

உள்ளது. ஜெபம் என்பது உதவியற்ற தன்மையாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது தேவனைக் கண்ணோக்குதலாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது கீழ்ப்படிதலாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது தேவனுடனான வாழ்வாக உள்ளது.

எந்தத் தோல்வியும் ஜெபத்தின் தோல்வியாகவே உள்ளது. எந்தப் பாவமும் ஜெபத்தின் தோல்வியாக உள்ளது. ஜெபித்தலைக் காட்டிலும் ஜெபித்தலைப் பற்றி எழுதுதல் என்பது மிகவும் சுலபமானதாக உள்ளது; ஜெபத்தைப் பற்றிப் பல உண்மைகளை நீங்கள் அறிந்தும் ஜெபிக்காமல் இருக்கக் கூடும். நாம் நம்மையே ஜெபத்திற்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்துணர்வில், ஜெபத்தின் பிரமாணமானது விசுவாசத்தின் பிரமாணத்திற்கு முன்வருகிறதாக உள்ளது.

ஜெபம் என்பது சக்தியாக உள்ளது

சீஷர்கள் இயேசு ஜெபிப்பதைக் கேட்கும் சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருந் தார்கள்! என்ன ஒரு பயபக்தி மிகுந்த சிலாக்கியம்! மூன்று ஆண்டுகளுக்கும் சற்று மேலான காலம் அளவுக்கு அவர்கள் இயேசுவைப் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் கண்டிருந்தார்கள். அவர்கள், அவர் போதித்ததைக் கேட்டு, அவர் நோயாளிகளைக் குணமாக்கியதைக் கண்டு, அவர் சிறுபிள்ளைகளை ஆசீர்வதித்ததைக் கவனித்து இருந்தார்கள். அவர்கள் கண்டிருந்தவற்றில், அவரது ஜெப வாழ்விற்கு இணையானது வேறு எதுவும் இருக்கவில்லை! ஜெபமே இயேசுவின் மகிமையாக இருந்தது! ஜெபம் என்பது ஒரு "வடிவமைப்பு" என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமானதாக உள்ளது; இது ஒரு "சக்தியாக" உள்ளது.

இயேசு தமது சீஷர்களுக்கு, "ஒரு சிறு ஜெபத்தைக் கூறும்படி" போதிக்கவில்லை. ஒரு ஜெபத்தைக் கூறுதல் என்பதும் ஜெபித்தல் என்பதும் மாறுபட்ட இரு விஷயங்களாக இருக்கின்றன. இயேசு ஜெபித்தார். அவர் சீஷர்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுத் தந்தார். இயேசு அவர்களுடன் இருந்திருந்தாலும், ஜெபத்திற்கான அத்தியாவசியத் தேவையை அவர்கள் கண்டார்கள். இயேசுவுக்கே ஜெபிப்பது அவசியமாக இருந்ததென்றால், நமக்கு ஜெபித்தல் எவ்வளவு அவசியமானதாக இருக்க வேண்டும்? ஜெபம் என்பதே இயேசுவின் மையமாக இருந்தது என்றால், அது நமது மையமாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஆகையால், சபையின் ஊழியம் என்பது ஜெபமாகவே உள்ளது. சபையில் ஜெபத்தை நாம், "உதவி வேண்டுதலாகவும் (துவக்கவும்) ஆசீர்வாதங்களாகவும் (முடிக்கவும்)" மாத்திரம் இருக்கும்படி குறைத்து விடக்கூடாது. நமது வெளிப்படையான ஜெபங்கள் மனிதரை நோக்கிய தாக இல்லாமல் தேவனை நோக்கியதாக இருக்க வேண்டும். மிக அதிகமான ஜெபங்கள் "போலிகளாகவே" உள்ளன. வழக்கத்தில் நைந்து போன சொற்றொடர்கள் களையப்பட வேண்டும். நாம் "தேவனுடைய இருதயத் திற்காக" அல்லது "மனிதனின் காதுகளுக்கா" எதற்கு ஜெபிக்கின்றோம்? நமது சொந்த ஜெபங்களை நாம் தீவிரமாகக் கவனிக்கின்றோமா? என்ன எதிர்பார்க்கப்படுகிறது அல்லது என்ன தேவையாக உள்ளது, நாம் எதற்காக

ஜெபிக்கின்றோம்? அது நன்றாக ஒலிக்கிறது என்றால் பெரும்பாலும் அது போலியாகவே இருக்கிறது! நாம் உண்மையிலேயே ஜெபிக்கின்றோமா? நாம் எப்போதாவது உண்மையாகவே ஜெபித்துள்ளோமா? ஆதி சபையார் ஜெபித்தபோது, அவர்கள் கூடியிருந்த இடம் அசைந்தது (அப். 4:31). இயேசு சிலவற்றைக் கொண்டிருந்தார் என்று சீஷர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அவர் கொண்டிருந்ததை அவர்கள் விரும்பினார்கள்! சகோதர சகோதரிகள் இன்றைய நாட்களில் ஜெபித்தால், என்ன நடக்கும்? ஜெபம் என்பது வேதாகமத்தில் மிகவும் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்பட்ட, ஆயினும் மிகவும் குறைவாகக் கீழ்ப்படியப்படுகிற கட்டளையாக உள்ளது. சபையானது ஜெபித்தலில் தவறுகின்றதால் சபை தோல்வியடைகிறது. ஜெபம் நமது உண்மை இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறது; ஆகையால், நாம் ஆதாமைப் போல "புதர்களில் ஒளிந்து கொள்வதற்கு" தேர்ந்துகொள்கின்றோம். ஜெபம் நமது பணியை நமது பெருமையின் வெளிப்படுத்துதல் ஆக்குவதினின்று தடைசெய்கிறது. ஜெபம் என்பது ஒரு கிறிஸ்தவர் செய்யக் கூடிய மிகவும் நடைமுறைக்கு உரிய விஷயமாக உள்ளது. நீங்கள் மிகவும் நீண்ட பிரசங்கம் செய்யலாம், ஆனால் நீங்கள் ஒருபோதும் அதிகமாக ஜெபிக்காமல் இருப்பீர்கள். ஜெபம் இன்றி நாம் எதுவும் செய்ய இயலாது!

ஜெபம் என்பது வடிவமைப்பாக உள்ளது

சீஷர்கள், "ஜெபம் பண்ண எங்களுக்குப் போதியும்" என்று கேட்டிருந்தாலும், அதில் "எவ்வாறு" என்பதும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. இன்றைய நாட்களில் மக்கள் சத்தியம், உபதேசம் அல்லது வடிவமைப்பு ஆகியவற்றில் அதிகம் ஆர்வம் காண்பிப்பது இல்லை. ஒரு மாதிரி, ஒரு வரைக்குறிப்பு, ஒரு வடிவமைப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு இயேசு தொடங்கினார். வாழ்வில் எந்த ஒரு விஷயமும் அடிப்படைகளுடன் தொடங்க வேண்டும். நாம் கால்பந்து விளையாட்டின் "தந்திரமான ஆட்டங்களில்" தவறுவதில்லை - நாம் அடிப்படையில் தடுத்தல் மற்றும் கையாளுதல் ஆகியவற்றிலேயே தோல்வியடைகின்றோம். ஒருவர் [இசைக் கலையில்] முன்னேறிச் செல்வதற்கு முன்பு, இசையின் அடிப்படை ஸ்வரங்களில் நிபுணத்துவம் பெற வேண்டும். இளைஞர்கள் சட்டங்களைக் கற்க வேண்டும்: ஞானமுள்ள முதியவர்கள் மட்டுமே விதிவிலக்குகளை அறிய முடியும். ஜெபம் என்பது "வடிவமைப்பில் சக்தியாக" உள்ளது.

இயேசு நமது கவனத்தைக் கவருகின்றார். அவர் ஒரு சில வார்த்தைகளிலேயே ஜெபத்தின் முழுத் தொகுதியையும் உள்ளடக்கினார். பின்வரும் பாடங்களில் ஒன்று அவருடைய "மாதிரி ஜெபத்திற்கு" அர்ப்பணிக்கப்படும். அது, இயேசுவால் எடுத்துரைக்கப்பட்டதால், "கர்த்தரின் ஜெபம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது வேதாகமத்தில் உள்ளதால், வேதாகம ரீதியானதாக உள்ளது. அதை மனப்பாடம் செய்ய முடியும். அதை ஜெபிக்க முடியும். அதைப் பாட முடியும். அது படிக்கப்பட வேண்டும். இதில் தான் நாம் யாவரும் [ஜெபிக்கத்] தொடங்குகின்றோம்.

ஜெபம் என்பது விடாமுயற்சியாக உள்ளது

ஜெபம் பற்றிய நமது "அற்பத்தனத்தின்" நிமித்தம் இயேசு கோபத்தில் வெடிக்கிறார். அவர் நம்மை அதிர்ச்சியடையச் செய்கின்றார்! சீஷர்களின் வேண்டுகோளுக்குப் பதில் அளித்ததில் இயேசு ஒரு எளிய வடிவத்தையே கொடுத்தார்! இது ஏமாற்றம் அளிப்பதாக இருந்திருக்கக்கூடும்! இரகசிய மான எந்தக் கடவுச் சொல்லும் கொடுக்கப்படாதிருந்தது. பொருள் விளங் காத சிறுபிள்ளைத்தனமான விஷயம் ஒன்றும் இவ்விடத்தில் பயன்படுத்தப் படவில்லை. வடிவமைப்புடன் தொடங்குங்கள், பின்பு அதில் விடா முயற்சியுடன் நிலைத்திருங்கள்! நீங்கள் தீவிரமாக செயல்படவில்லை யென்றால், தேவன் ஏன் தீவிரமாக செயல்பட வேண்டும்? நீங்கள் ஜெபித்தில் போராட விரும்பவில்லையென்றால், தேவன் ஏன் கவனிக்க வேண்டும்? ஜெபித்தல் என்பது சிந்தித்தல் என்பதாக உள்ளது. ஜெபித்தல் என்பது ஒப்புக்கொடுத்தல் என்பதாக உள்ளது. ஜெபித்தல் என்பது, கேட்குதலாக, தேடுதலாக, தட்டுதலாக உள்ளது. தொடர்ந்து கேளுங்கள், தேடுங்கள், தட்டுங்கள். தேவன் ஒரு புட்டிக்குள் உள்ள பூதம் அல்ல. ஜெபம் என்பது பணியாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது கடினமானதாக உள்ளது. ஜெபத்திற்கு நேரம் தேவைப்படுகிறது. ஜெபம் என்பது, நமது உதடுகளை யல்ல, ஆனால் நமது வாழ்வையே கேட்கிறது. ஒரு சிலர் ஜெபிக்கின்றார்கள். மிகவும் சிலரே விடாமுயற்சியுடன் இருக்கின்றார்கள். ஒருவர் தேவனிடத் தில் "தமது விரல்களைச் சொடுக்க" முடியாது. ஜெபம் என்பது ஒரு வற்புறுத்துதல் அல்ல.

இயேசு, தேவனை அறிந்திருந்ததுமல்லாமல், அவர் நம்மையும் அறிகின்றார். லூக்கா 11:5-8ல், அவர் இரண்டு நண்பர்களைப் பற்றிய உவமையின் மூலம் விடாமுயற்சியைப் பற்றி விவரித்தார். நாம் தேவையில் இருக்கின்ற வேளையில் நண்பர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றோம். இன்னும், நமது மிகச்சிறந்த நண்பர்களிடத்திலும் கூட, நாம் நமது நேரங்களையும் இடங்களையும் ஞானமாய்த் தெரிவு செய்கின்றோம். நள்ளிரவு வேளை என்பது பொதுவாக, ஏற்புடைய வேளையாக இருப்ப தில்லை! அவ்வேளையில் இன்னொருவரை [உறக்கத்தில்] எழுப்புதல் என்பது பண்பற்ற செய்கையாக இருக்கக் கூடும். அடுத்த நாளில் எப்போதும் பணிநேரங்கள் உள்ளன. [உங்கள்] விடாமுயற்சிக்குப் பதில்செயலாக, ஒரு நண்பர் முறுமுறுத்துக்கொண்டாவது, நள்ளிரவுக்குப் பிந்திய நேரத்தில் நீங்கள் விடுக்கும் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவார். லூக்கா 11:5-8ல் உள்ள உவமை தேவனுடைய தயக்கத்தைப் போதிப்பதில்லை; அது தேவனுடைய மனவிருப்பத்தை அளிக்கிறது. தேவன் தேவனாக இருப்பதால் ஜெபம் வல்லமையுள்ளதாக இருக்கிறது. நான் ஜெபத்தை நம்புவதில்லை; நான் தேவனை நம்புகின்றேன். தேவன் கிடைப்பவராக இருக்கின்றார். ஜெபித்தல் என்பதைத் தவிர ஜெபத்திற்கு முடிவான விவாதம் எதுவும் இருப்பதில்லை. ஜெபம் எப்போதுமே, முற்றிலும் புதிய சூழ்நிலை ஒன்றை உருவாக்குகிறது. ஜெபத்திற்குப் பின்பு எல்லாம் மாறுபடுகின்றன. வடிவமைப்பைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். பின்பு விடாமுயற்சியுடன் இருங்கள்.

ஜெபம் என்பது பெறுதலாக உள்ளது

"... கேளுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்; தேடுங்கள், அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்; தட்டுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும்" (லூக். 11:9). வேதாகமத்தில் 667 திட்டவட்டமான வேண்டுகோள்கள் உள்ளன, அவற்றில் குறிப்பிட்ட 654 வேண்டுகோள்களுக்குப் பதில்கள் தரப்பட்டுள்ளன என்று ஒருவர் கணித்திருக்கின்றார். இது மிக உயர்வான சதவிகிதமாக உள்ளது! இது, அவற்றில் பதிமூன்று வேண்டுகோள்களுக்குப் பதில் அளிக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பதில்லை! ஜெபத்திற்கு அத்தியாவசியமான ஒவ்வொன்றும் லூக்கா 11ல் உள்ளது. ஜெபியுங்கள் ... ஜெபியுங்கள் ... ஜெபியுங்கள்! என்ன வாக்குத்தத்தங்கள்! தேவன் வாக்குத்தத்தங்களை ஏற்படுத்தி, அவற்றைக் காத்துக் கொள்ளுகின்ற தேவனாக இருக்கின்றார்! "உமது உண்மை பெரிதாயிருக்கிறது" (புலம்பல் 3:23). கேளுங்கள் ... தேடுங்கள் ... தட்டுங்கள்! ஜெபத்தில் விடாமுயற்சி என்பது [பலன்] அளிக்கிறது. தாவீதின் சங்கீதங்களை வாசியுங்கள். நம்மை அறிவதில், இயேசு தந்தையர்களை அறிந்தார். நான் ஒரு தந்தையாக இருக்கின்றேன், நான் ஒரு தாத்தாவாக இருக்கின்றேன். தந்தையர்கள் அன்புடன் அளிக்கின்றார்கள். இயேசு, வடிவமைப்பில் இருந்து நண்பர்களிடத்திற்கும் [பின்பு] தந்தையர்களிடத்திற்கும் சென்றார்! பூமிக்குரிய தந்தையர்களே அளிக்கின்றார்கள் என்றால், நமது பரலோக தந்தை எவ்வளவு அதிகமாய் அளிப்பார்? ஜெபம் என்பது முதல் வார்த்தையாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது நாம் தொடங்குகின்ற இடமாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது கடைசி வார்த்தையாகவும் உள்ளது!

பின்வரும் கேள்விகளை ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்: (1) இயேசு நாளைய தினம் திரும்பி வருவார் என்று நாம் அறிந்தால், இன்றைய நாளில் எவ்வளவு நேரம் [நம்மால்] ஜெபத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்படும்? (2) பரலோகத்தில், நம்மில் பலர், "நான் இன்னும் அதிகமாக ஜெபித்திருக்க வேண்டும்" என்று அறிக்கையிட மாட்டோமா?

"ஆண்டவரே, நான் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளுவதில்லை. நான் உம்மை நம்புகின்றேன். விசுவாசத்துடன் ஜெபிக்க எனக்குப் போதியும்."

குறிப்பு

[1]*அகுஸ்தீன் என்பவர், இறையியலாளராக, எழுத்தாளராக, இலத்தீன் பிதாக்களில் ஒருவராக இருந்தவர் (கி.பி. 354-430). [இவர் கத்தோலிக்க மதத்தில் ஒரு மாபெரும் அறிஞராக மதிக்கப்படுகின்றார்.]*